

Προς τι ο τόσος ντόρος για το βέτο;

Είναι αναμφίβολο και εξ αντικειμένου αποδεκτό, ότι οποιαδήποτε συμφωνία θα υπάρξει για το μέλλον της Κύπρου, θα είναι αποτέλεσμα συμβιβασμού και ενεργειών του διεθνούς παράγοντα. Εξ αιτίας της πλησιάζουσας 17ης του Δεκεμβρη και της σημασίας της, όσον αφορά την έγκριση η όχι από την Ε.Ε. της έναρξης διαπραγματεύσεων με την Τουρκία για ένταξη της στους κόλπους της Ε.Ε., η πολιτική φλυαρία και παραφιλολογία οργιάζουν από τα Μ.Μ.Ε. και όχι μόνον. Κύριοι πρωταγωνιστές και πάλιν οι ίδιοι γνωστοί μόνιμα απορριπτικοί κύκλοι. Παράπλευρα, αυτοί που θεωρούνται πιο σοβαροί αποφεύγουν να αρθρώσουν συγκεκριμένο λόγο με χρώμα και ουσία, εκεί και όπου πρέπει. Οι υπόλοιποι θεατές του ίδιου γνωστού σεναρίου.

Και τίθεται το ερώτημα: Να θέσουμε βέτο στην ενταξιακή πορεία της Τουρκίας; Αν ζυγίσουμε τα θετικά και τα αρνητικά του ερωτήματος η απάντηση είναι όχι..

Θεωρούμε ότι, αφήνοντας πίσω μας το δημοψήφισμα και τις πολύ ορατές και ψηλαφίσιμες παρενέργειες του, είναι καιρός να ενσκήψουμε με την απαιτούμενη σοβαρότητα στο μέλλον και να κάνουμε εκείνα τα βήματα ουσίας που θα μας οδηγήσουν στην επανένωση της χώρας μας. Το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι κατά την άποψη μας η μη εναντίωση μας στην πορεία της Τουρκίας προς την Ε.Ε. Τουναντίον παραμερίζοντας δικαιολογημένες πικρίες, θα πρέπει να επιδείξουμε ωριμότητα και με θετική προσέγγιση να προσπαθήσουμε να βοηθηθεί η Τουρκία προς αυτή την κατεύθυνση. Μόνο με μια Τουρκία εντός της Ε.Ε. έχει η Κύπρος ελπίδες για ένα ειρηνικό και με προοπτική μέλλον. Το να συνδέουμε το θέμα της αναγνώρισης της Κυπριακής Δημοκρατίας με την πορεία της Τουρκίας προς την Ε.Ε. μας οδηγεί σε αδιέξοδο, αφού στο τέλος, όπως δείχνουν τα πράγματα, όχι μόνο δεν θα ασκήσουμε το βέτο αλλά ούτε και η Τουρκία θα μας αναγνωρίσει μέχρι τις 17 του Δεκεμβρη. Το θέμα της αναγνώρισης άλλωστε δεν μπορεί να αφορά μόνο τη Κύπρο αλλά και την ίδια την Ε.Ε., της οποίας τείνει να δημιουργήσει ένα κακό προηγούμενο. Άρα προς τι όλος αυτός ο ντόρος; Δεν είναι δυνατόν οι πολιτικοί μας να αγνοούν ότι η πολιτική είναι η τέχνη του ρεαλισμού και του εφικτού. Και υποβάλλει η λογική ότι δεν μπορούμε να πάμε αντίθετα με όλους από τους οποίους ζητούμε τη βοήθεια για να λύσουμε το Κυπριακό.

Πράγματι τα μηνύματα απο την ολότητα της Ε.Ε., και εννοούμε στο επίπεδο των κυβερνήσεων και όχι της κοινής γνώμης όπου τα πράγματα φαίνεται να είναι διαφορετικά, είναι ξεκάθαρα και η τυχόν άσκηση του βέτο απο την κυπριακή κυβέρνηση θα οδηγήσει στην παντελή απομόνωση μας στο Ευρωπαϊκό πεδίο, όπου ήδη βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση από του δημοψηφίσματος και εντεύθεν διαδραματίζοντας ρόλο *enfants terribles*, ενώ οι λιγότερο προσεκτικοί Αμερικανοί μας απειλούν με τούβλα στο κεφάλι. Σε ότι αφορά τις σχέσεις της με την Ε.Ε. η Τουρκία χαρακτηρίζεται απο μια πολιτική προσέγγιση όπου θέτει μαξιμαλιστικές θέσεις αλλά στο

τέλος αντικρίζει τα πράγματα με μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση. Γνωρίζει εκ των πραγμάτων, και δεν μπορεί να είναι διαφορετικά, ότι αργά η γρήγορα μέσα στα πλαίσια της οικογένειας που θέλει να ενταχθεί θα έχει την υποχρέωση να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία. Η πλήρως αρνητική της τοποθέτηση στο θέμα αυτό τώρα θα της δώσει το δικαίωμα σε καταλληλότερο χρόνο να φανεί διαλλακτική και να κερδίσει πόντους έναντι των εταίρων μας στην Ε.Ε. Από την άλλη η δική μας πλευρά προσπαθεί απεγνωσμένα να κερδίσει κάτι που είναι ήδη κερτημένο και όταν αυτό γίνει θα διερωτόμαστε τι πραγματικά κερδίσαμε. Τι θα μας προσφέρει η ντε φάκτο αναγνώριση από την Τουρκία που δεν έχουμε σήμερα; Μήπως πραγματικά πιστεύουμε ότι η Τουρκία θα φθάσει σύντομα σε ντε γιουρε αναγνώριση μας, με άνοιγμα πρεσβειών και αποαναγνώριση των κατεχομένων; Είναι αυτό που επιδιώκουμε, εικονικές νίκες παρά πραγματική πρόοδο στο πρόβλημα μας; Και τίθεται ξανά το ερώτημα: Ποιο είναι το πραγματικό όφελος που θα έχουμε με την ντε φάκτο αναγνώριση, κάτι που η Τουρκία έτσι και αλλιώς δεν μπορεί να αποφεύγει για πολύ καιρό;

Υποβάλλεται από διάφορες πλευρές ότι το βέτο είναι το υπέρτατο όπλο που έχουμε έναντι της Τουρκίας. Αν έτσι έχουν τα πράγματα, και με δεδομένο ότι δεν μπορούμε να το ασκούμε μέρα παρά μέρα είναι σοφό από άποψης στρατηγικής να χρησιμοποιήσουμε αυτό το όπλο για να κερδίσουμε μιας αμφιβόλου αξίας μάχη; Αλλά έστω ότι το χρησιμοποιούμε... Ποια θα είναι η κατάσταση την επόμενη; Θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια πλήρως αρνητική Τουρκία που ενδεχομένως θα οδηγηθεί σε ρόλο πολύ προκλητικής περιφερειακής δύναμης για να εκτονώνονται στο εσωτερικό της οι πλέον αντιδραστικοί κύκλοι. Ταυτόχρονα μια πλήρως απομονωμένη Κύπρο στα πλαίσια μιας Ε.Ε., όπου στην καλύτερη των περιπτώσεων θα θεωρείται σαν ξένο σώμα. Ακόμα θα επηρεαστούν οι σχέσεις Τουρκίας-Ελλάδας, με την τελευταία να έχει να αντιμετωπίσει μίαν αρνητικότερη Τουρκία, για να χρησιμοποιήσουμε ήπιους όρους, μέσα στα πλαίσια των νέων δεδομένων που θα δημιουργηθούν, με όλες τις πιθανές συνέπειες που αυτό μπορεί να σημαίνει για τα δικά της συμφέροντα. Ίσως είναι καλά να υπενθυμίσουμε ότι, όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση ήθελε να περάσει κάποιες πολιτικές στις σχέσεις της με την Τουρκία, η Ελλάδα των Σημίτη / Παπανδρέου δεν έπεφτε στην παγίδα άλλων μελών της Ε.Ε. ώστε να πρωτοστατεί στην προώθηση αυτών των πολιτικών, αλλά τουναντίον έπαιρνε θέσεις θετικές ως προς την Τουρκία, διότι με αυτό τον τρόπο εξυπηρετούσε καλύτερα τα δικά της συμφέροντα. Η πολιτική αυτή δεν φαίνεται να έχει αλλάξει για την Ελλάδα και η πρόσφατη επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στην Κύπρο φαίνεται να είχε να κάνει και με τα όρια που η Ελλάδα θεωρεί ότι είναι ενδεδειγμένο να καθοριστούν, σ' ότι αφορά τις ενέργειες της δικής μας πλευράς στην ενταξιακή πορεία της Τουρκίας.

Δυστυχώς φαίνεται οι αντικρύσεις μας να αποφασίζονται ακόμα με γνώμονα μόνο το παρελθόν. Δεν εξηγείται διαφορετικά η προσέγγιση μας στα κατά καιρούς αναφερόμενα θέματα που χρειάζονται πολιτική με διορατικότητα και όραμα. Η υπόθεση του βέτο θυμίζει την ιστορία των πυραύλων, όπου ήταν από την αρχή πασιφανές ότι οι πύραυλοι δεν θα ερχόντουσαν στην Κύπρο αλλά σαν πεισματάρικα παιδιά επιμέναμε μέχρι τέλους,

κατασπαταλώντας αναγκαίους πόρους για το τίποτα. Έτσι και τώρα, αντί να εστιάσουμε την προσοχή μας στο πως θα κερδίσουμε σημεία και ουσία για τη λύση του προβλήματος μας, σπαταλούμε χρόνο και ενέργεια για απειλές που δεν έχουμε τη δύναμη να μετατρέψουμε σε πραγματικό όφελος. Για να μην σπρώξουμε ακόμα πιο βαθιά στο μέλλον τη λύση του Κυπριακού, θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν θα σπείρουμε άνεμους για να θερίσουμε θύελλες αλλά ότι τελικά θα πρυτανεύσει η πολιτική ωριμότητα και η λογική.

Νεοκυπριακός Σύνδεσμος
13/12/04